

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 312 / 17.06.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, în vederea asigurării transparenței, proporționalității și echității în colectarea remunerațiilor pentru comunicarea publică a operelor muzicale

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, în vederea asigurării transparenței, proporționalității și echității în colectarea remunerațiilor pentru comunicarea publică a operelor muzicale (b312/19.05.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/2509/26.05.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D481/26.05.2026,

Biroul permanent al Senatului

L. 423 / 29.06.2026

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, în sensul instituirii unor reguli privind stabilirea remunerațiilor datorate pentru comunicarea publică a operelor muzicale, introducerea unui mecanism unificat de licențiere, creșterea transparenței activității organismelor de gestiune colectivă, protecția utilizatorilor împotriva unor practici abuzive, precum și exceptarea unor utilizări incidentale sau ambientale de la plata remunerațiilor.

2. Prin conținutul său normativ, proiectul de lege face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. La **articolul unic pct. 3**, referitor la textul preconizat pentru **art. 139¹ alin. (1)**, care **exclde anumite utilizări din sfera comunicării publice**, semnalăm că soluția legislativă - potrivit căreia utilizarea incidentală sau ambientală a operelor muzicale în cadrul unor activități economice nu constituie comunicare publică atunci când muzica nu reprezintă un element esențial pentru atragerea clientelei ori pentru desfășurarea activității comerciale - este susceptibilă de a genera probleme de compatibilitate cu dreptul Uniunii Europene.

Astfel, noțiunea de „**comunicare publică**” constituie o noțiune autonomă de drept al Uniunii Europene, relevantă prin raportare la art. 3 alin. (1) din Directiva 2001/29/CE, care consacră **dreptul exclusiv al autorilor „de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor lor”**. Totodată, în materia drepturilor conexe, prezintă relevanță art. 8 alin. (2) din Directiva 2006/115/CE, referitor la remunerația echitabilă unică plătită de către utilizator „*atunci când o fonogramă publicată în scopuri comerciale sau o reproducere a acestei fonograme este utilizată (...) pentru orice comunicare publică și că această remunerație este repartizată între artiștii interpreți sau executanți și producătorii de fonograme în cauză*”.

În acest sens, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a declarat, în cauzele conexe C - 775/21 și C - 826/21, că „*articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE (...) trebuie interpretat în sensul că constituie o **comunicare publică**, în sensul acestei dispoziții, difuzarea într-un mijloc de transport de pasageri a unei opere muzicale ca muzică ambientală*”. De asemenea, în cauza C - 117/15, Curtea a declarat că într-o cauză „*în care se susține că difuzarea de emisiuni televizate prin intermediul televizoarelor instalate de operatorul unui centru de refacere în spațiile sale afectează drepturile de autor și drepturile protejate ale unui număr mare de persoane interesate, în special compozitori, textieri și editori muzicali, dar și artiști interpreți sau executanți, producători de fonograme, autori de texte, cât și editorii acestora, se impune să se considere că o asemenea situație constituie o «**comunicare publică**» atât în raport cu articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE (...), cât și cu articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115/CE (...)*”.

În aceste condiții, norma propusă nu se limitează la a consacra criterii de apreciere a existenței comunicării publice, ci stabilește o

excludere legală generală, întemeiată pe caracterul ambiental sau incidental al muzicii și pe lipsa caracterului său esențial pentru activitatea comercială. Or, din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene rezultă că asemenea elemente pot fi avute în vedere în analiza concretă a cauzei, dar nu pot fundamenta, prin ele însele, o excludere abstractă din sfera comunicării publice. Prin urmare, o asemenea soluție legislativă este de natură să restrângă, prin dreptul intern, o noțiune armonizată de drept al Uniunii Europene, fără a reflecta integral criteriile dezvoltate în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

5. La textul preconizat pentru art. 139¹ alin. (2), care instituie o scutire de la plata remunerațiilor pentru anumite microîntreprinderi, semnalăm că soluția legislativă este susceptibilă, la rândul ei, de a genera probleme de compatibilitate cu dreptul Uniunii Europene, în măsura în care sfera textului poate include situații care constituie comunicare publică în sensul dreptului Uniunii Europene.

Soluția propusă are în vedere anumite elemente care pot fi apropiate de cele analizate în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum dimensiunea redusă a activității, caracterul ambiental al difuzării și lipsa unui rol economic propriu al muzicii. În acest sens, poate fi avută în vedere cauza C - 135/10, pronunțată în raport cu art. 8 alin. (2) din Directiva 92/100/CEE, dispoziție al cărei corespondent se regăsește, în prezent, în art. 8 alin. (2) din Directiva 2006/115/CE. În cauza respectivă, Curtea a apreciat că „noțiunea «comunicare publică» prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 trebuie interpretată în sensul că nu acoperă situația difuzării gratuite de fonograme într-un cabinet stomatologic, precum cel din acțiunea principală, în cadrul exercitării unei profesii liberale, în avantajul clientelei, care beneficiază de aceasta independent de voința sa”.

Totuși, diferența esențială dintre situația analizată în cauza C - 135/10 și norma propusă pentru alin. (2) constă în faptul că, în jurisprudența Curții, inexistența remunerației este consecința inexistenței comunicării publice, stabilită printr-o analiză concretă a împrejurărilor cauzei, în timp ce art. 139¹ alin. (2) instituie o exceptare legală totală și automată de la plata remunerațiilor, fără ca inexistența comunicării publice să fie verificată de la caz la caz.

Or, criteriile prevăzute de proiect - suprafața utilă, cifra de afaceri, caracterul ambiental sau incidental al muzicii și lipsa caracterului său de element comercial principal - pot fi relevante pentru aprecierea existenței comunicării publice ori pentru stabilirea unui nivel proporțional al remunerației, dar nu sunt, prin ele însele, echivalente cu criteriile utilizate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru a exclude existența unei comunicări publice.

6. La articolul unic pct. 1 - 3, semnalăm că soluțiile legislative propuse nu se integrează organic în structura actuală a Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe. Astfel, normele propuse vizează, în esență, stabilirea remunerațiilor datorate pentru comunicarea publică a operelor muzicale, negocierea și aplicarea metodologiilor, colectarea remunerațiilor, raporturile dintre organisme de gestiune colectivă și utilizatori, transparența activității acestor organisme, precum și instituirea unor ipoteze de exceptare de la plata remunerațiilor. Or, asemenea dispoziții nu aparțin materiei drepturilor organismelor de radiodifuziune și de televiziune, comunicării publice prin satelit ori retransmiterii prin cablu, reglementate la art. 129 - 139 din actul de bază.

În consecință, pentru integrarea organică a soluțiilor legislative propuse în actul normativ de bază și pentru evitarea unor dificultăți de interpretare și aplicare, este necesară reanalizarea modului de structurare a proiectului, urmând ca intervențiile legislative să fie plasate în cadrul dispozițiilor care reglementează gestiunea colectivă, metodologiile și colectarea remunerațiilor, cu refacerea corespunzătoare a numerotării.

7. La art. 131², semnalăm că norma nu este deplin corelată cu dispozițiile în vigoare ale Legii nr. 8/1996. Astfel, **alin. (1) și (2)** reglementează principiul proporționalității și interdicția stabilirii unor remunerații excesive sau disproportionale pentru comunicarea publică a operelor muzicale. Or, în forma actuală a Legii nr. 8/1996, criteriile avute în vedere la negocierea metodologiilor sunt deja reglementate la **art. 164 alin. (1)**, care se referă, între altele, la categoria de utilizatori, proporția utilizării repertoriului, proporția utilizărilor acoperite prin contracte directe și veniturile obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul. De asemenea, **art. 164 alin. (3)** stabilește deja că remunerațiile trebuie să fie rezonabile în raport cu valoarea economică și ponderea utilizării drepturilor, ținând seama de caracteristicile și sfera

utilizării operelor și a altor obiecte protejate, precum și valoarea economică a serviciului prestat de organismul de gestiune colectivă.

Totodată, **alin. (3) al art. 131²** propus instituie obligația organismelor de gestiune colectivă de a respecta principiile transparenței, buneii-credințe și nediscriminării în relația cu utilizatorii. Această soluție este, în parte, deja acoperită de **art. 162 lit. l)**, care prevede obligația organismelor de gestiune colectivă de a asigura transparența activității de gestiune colectivă în raporturile cu membrii, autoritățile publice și utilizatorii, precum și de **art. 165 alin. (10)**, care interzice clauzele contractelor-licență neexclusive și ale metodologiilor care stabilesc remunerații inechitabile ori condiții inegale la prestații echivalente.

8. La norma propusă pentru **art. 131³**, semnalăm că **art. 168** reglementează deja colectarea sumelor datorate de utilizatori, desemnarea collectorului în situația existenței mai multor organisme de gestiune colectivă, criteriile de repartizare între organisme, eliberarea autorizației prin licență neexclusivă de către collectorul unic, precum și posibilitatea desemnării unui collector comun sau a înființării unor organisme comune de colectare pentru mai multe domenii. În aceste condiții, instituirea unui „mecanism unificat de licențiere” este de natură să creeze paralelisme legislative, în lipsa precizării raportului dintre noul mecanism și instituțiile deja reglementate.

Pentru aceste motive, este necesară reanalizarea soluției legislative, urmând ca, dacă se menține intenția instituirii unui mecanism unificat de licențiere/plată, acesta să fie reglementat prin completarea dispozițiilor care constituie sediul materiei, respectiv **art. 168**, cu corelarea corespunzătoare a **art. 162 lit. p)**, care privește sistemul informatic destinat simplificării plății remunerațiilor și repartiției sumelor colectate.

9. La **art. 131⁴**, semnalăm că soluția legislativă este de natură să creeze paralelisme legislative cu dispozițiile **art. 164**. Astfel, **art. 164 alin. (1)** stabilește criteriile principale de negociere a metodologiilor, între care categoria utilizatorilor, repertoriul gestionat, proporția utilizării repertoriului, proporția utilizărilor acoperite prin contracte directe, veniturile obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul și practica europeană în materie.

În acest context, reglementarea distinctă, prin **art. 131⁴**, a unor criterii precum cifra de afaceri, suprafața spațiului comercial, specificul activității economice și caracterul esențial sau incidental al utilizării

muzicii nu este corelată cu sediul materiei și nici cu terminologia deja utilizată de lege. În special, criteriul „cifrei de afaceri” nu se suprapune cu cel al veniturilor obținute din activitatea care utilizează repertoriul, consacrat de **art. 164 alin. (1) lit. f)**, ceea ce poate genera dificultăți de interpretare și aplicare.

Totodată, dispoziția de la **alin. (3) al art. 131⁴**, potrivit căreia este interzisă stabilirea unor remunerații disproporționate în raport cu activitatea economică desfășurată, reia, într-o formulare diferită, exigența caracterului rezonabil al remunerațiilor, deja prevăzută de **art. 164 alin. (3)**.

Pentru evitarea paralelismelor legislative și pentru integrarea organică a soluției legislative în actul normativ de bază, este necesară reanalizarea art. 131⁴, urmând ca eventualele criterii suplimentare avute în vedere pentru comunicarea publică a operelor muzicale să fie introduse, dacă se justifică, în cadrul art. 164, cu corelarea terminologiei și a sferei de aplicare cu reglementarea existentă.

10. La textul propus pentru **art. 131⁵**, semnalăm că interdicția privind exercitarea unor presiuni, amenințări sau practici abuzive asupra operatorilor economici în scopul impunerii încheierii unor contracte de licențiere se suprapune parțial cu dispozițiile **art. 162**, care reglementează inclusiv obligațiile organismelor de gestiune colectivă în relația cu utilizatorii, precum și cu **art. 165 alin. (10)**, care interzice clauzele contractelor-licență neexclusive și ale metodologiilor ce stabilesc remunerații inechitabile, condiții inegale la prestații echivalente ori prestații suplimentare fără legătură cu obiectul contractului.

Totodată, dispoziția potrivit căreia solicitarea remunerațiilor se poate realiza exclusiv în baza existenței unei utilizări reale și constatabile a operelor protejate trebuie corelată cu **art. 168 alin. (1)**, referitor la colectarea sumelor datorate de utilizatori de către organismul al cărui repertoriu se utilizează, precum și cu **art. 164 alin. (4)**, potrivit căruia remunerațiile pot fi solicitate numai dacă și în măsura în care sunt utilizate opere pentru care drepturile de autor sau drepturile conexe se află în termenul de protecție prevăzut de lege.

Pentru evitarea paralelismelor legislative și pentru asigurarea unei reglementări clare și previzibile, este necesară reanalizarea art. 131⁵, urmând ca eventualele soluții avute în vedere să fie integrate organic în dispozițiile anterior menționate.

11. La **art. 138¹**, semnalăm că soluția legislativă este de natură să creeze paralelisme legislative cu dispozițiile **art. 170 și 172**, care reglementează deja obligațiile de transparență, publicare și raportare ale organismelor de gestiune colectivă. Astfel, **art. 170 alin. (2)** prevede obligația organismelor de gestiune colectivă de a publica, pe pagina proprie de internet, informații actualizate privind, între altele, metodologiile în baza cărora colectează remunerațiile, deciziile prin care au fost desemnate colector, contractele standard de acordare a autorizațiilor neexclusive, modalitățile de colectare și repartizare a sumelor datorate autorilor sau titularilor de drepturi, precum și darea de seamă anuală. Totodată, **alin. (2¹)** instituie obligația publicării trimestriale a sumelor colectate, a sumelor reținute, a costului gestiunii și a sumelor repartizate, pe categorii de titulari, inclusiv cu indicarea provenienței acestora, a modului de calcul al drepturilor și a reținerilor aplicate.

De asemenea, obligația transmiterii raportului anual către Oficiul Român pentru Drepturile de Autor trebuie corelată cu **art. 172 alin. (1)**, potrivit căruia organismele de gestiune colectivă au obligația de a depune la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, în termen de 15 zile de la desfășurarea adunării generale, darea de seamă anuală, repertoriul actualizat și contractele de reprezentare cu organismele similare din străinătate.

Pentru evitarea paralelismelor legislative și pentru integrarea organică a soluției în actul normativ de bază, este necesară reanalizarea **art. 138¹**, urmând ca eventualele obligații suplimentare de transparență, auditare sau raportare să fie introduse, dacă se justifică, în cadrul **art. 170 și/sau art. 172**.

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 585/16.06.2026